

Ο ΛΛ'Ι'ΚΟΣ ΕΠΙΠΛΑΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΘΑ ΘΑΦΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗ ΜΟΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΜΟΥΧΛΑ

«Έπρεμαν σύγχρονοι οι δύο αιχμαλώτοι όταν τους είδαμε. Ο ένας έκλαιγε και μας έκλιπαρούσε να μη τον σφάζουμε. «Είμαι κι' εγώ Δημοκράτης, είμαι κι' εγώ παιδί του λαού» έλεγε. Κι' ο άλλος μας κύταζε μ' ένα περίλυπο ύφος έτοιμος και τούτος να πέσει στα πόδια μας. «Ρε τα συζαυάρικα είπε ο Κώστας «τι κλάιτε μωρέ θρασύδειλοι! Μας πήρατε για δικούς σας που σφάζουν τον κόσμο σαν αρνιά!»

Οι δύο αιχμαλώτοι πιάστηκαν στην μάχη που έγινε στο Μαυροκλήσι την 1η του Ιούλη. Μέσα στη διασύντη τους να πάρουν τ' άλογα και να φύγουν οι Μπουραντάδες — έτσι λέει ο λαός τους μοναρχοφασίστες — μπερδεύτηκαν μεταξύ τους και δυο έπεσαν από τα άλογα. Κι' ήτανε μονάχα 20 οι παρτιζάνοι που τους πολέμουσαν. Και κείνοι ήταν πάνω από 100. Μά για την μάχη θα μιλήσουμε αργότερα γιατί έχει και κείνη πολλά να πει. Κείνο που έχει τη θέση του τώρα είναι οι αιχμαλώτοι. Φοβόντουσαν πως θα σφαχτούν γιατί έτσι τους έλεγαν οι αξιωματικοί τους και οι παπάδες που πήγαιναν στους καταυλισμούς τους για να τους μιλήσουν για θρησκεία.

Μά δεν σφάχτηκαν κι' αύτε κακοποιήθηκαν. Κι' όμως εκεί κοντά στους αιχμαλώτους βρήκαμε τον αντίρτη Χατζιάκη που πιάστηκε το πρωί αιχμαλώτος σφαγμένο και μ' ανοιγμένα τα σωθικά. Ήταν διαταγή του αρχιμάου βασανιστή της περιοχής να πάρουν το σηκίτι του για «μεζέ με το ούζο του». Έσφισαν τα δόντια τους οι αντάρτες και δεν μίλησαν. Μά το αίμα γιόμισσε το κεφάλι τους και κύταζαν στραβά τους αιμάλωτους που στεκόντουσαν σκυφτοί παρακάτω.

«Τούτη είναι ρε ή παλληκαριά σας;» έσπασε την σιωπή ένα παλληκαρι, που τα μάτια του δάκρυσαν.

Δικαιολογήθηκαν. Κείνοι δεν είχαν καμιά σχέση με το έγκλημα που το διάπραξαν οι Μάου. Αν ήταν κοντά την ώρα του κακουργήματος θα το εμπόδιζαν είπαν. Έλεγαν την αλήθεια. Πιστοποιήσαμε την ιστορία τους κι' από άλλες πηγές.

Όταν φτάσαμε στο λημέρι κι' είδα πως ήσυχασάν κάπως οι αιχμαλώτοι βλέποντας τα φιλικά και γελαστά πρόσωπα των αντάρτων τους πήρα στην κουβέντα. Ο ένας λεγόταν Κώστας Χαλβατζής κι' ο άλλος Τοπάζης Σεραφείμ. «Η αλήθεια είναι πως φοβηθήκαμε πολύ» μούπε ο Σεραφείμ γιατί μας έλεγαν πως οι αντάρτες σφάζουν τους αιχμαλώτους και πως διοικούνται από Βουλγάρους αξιωματικούς. Μά παραξενευτήκαμε απ' ότι είδαμε. Έδω είναι όλοι Έλληνες και απ' ότι βλέπω αγαπά ο ένας τον άλλο σαν αδελφό, κι' οι αξιωματικοί δεν ξεχωρίζουν από τους άλλους. Εκεί πούμασταν ο ένας μισά τον άλλο και οι αξιωματικοί είναι τέρατα. «Φοβάσαι να κυβερνήσεις και με το παραμικρό σε χώνουν μέσα».

Από την κουβέντα πούκανα μαζί τους έμαθα πολλά πράγματα. Ήθεσαν όλοι τους ν' απολυθούν και μιά και δεν μπορούσαν να το ζητήσουν οι ίδιοι το ζητούσαν οι οικογένειες τους με αίτησεις. Οι έθνοφρουρτές της περιοχής τους άφησαν ό-

μως τους κινδύνους και υπόδωσαν μαζί με απόμνημα ζητώντας την απόλυση τους. Τους στρατολόγησαν για 6 μήνες και πέρασαν ήδη 9 και δεν είχαν καμιά πρόθεση να τους θυλάουν. Όπως μούπαν επίσης φάνηκε πήγαιναν στο νοσοκομείο με ψεύτικες αρρώστιες.

Τους ρώτησα γιατί οι Δημοκράτες στρατιώτες δεν λιποτακτούν για να περάσουν στις γραμμές του Δ.Σ.

«Δεν μπορούν» μού απάντησαν «δεν είναι μονάχα ή προπαγάνδα που δουλεύει στον στρατό. Ή τρομοκρατία σπάει κόκαλα. Όλα τα όπλα δημοκρατικά στοιχεία παρακολουθούνται από χαφιέδες. Έπί πλέον κάθε λίγο γίνονται μεταθέσεις μέσα στα τμήματα έτσι που να μη τα καταφέρουν οι στρατιώτες να δημιουργήσουν παρέες με εμπιστούς φίλους. Και στο νέο τμήμα που θα πάει ένας τον παραλαμβάνουν χαφιέδες με την μάσκα του Δημοκράτη κι' αν φανεί πως συμπαθεί τους αντάρτες τον στέλλουν μέσα».

«Έχουμε και τις οικογένειες μας επίσης» πρόσθεσε ο Σεραφείμ. «Εγώ συντηρώ 11 πρόσωπα. Αν φύγω για τα βουνά τι θ' απογίνουν; Όχι μόνο θα πεινάσουν αλλά θα υποστούν κα' αντίποινα».

«Κι' ένα άλλο πράγμα είπε ο Χαλβατζής «δεν βλέπουμε την νίκη των αντάρτων σαν σίγουρη. Οι Άμερικανοί είναι δυνατοί και οι Ρώσοι θα έγκαταλείψουν το Μάρκο».

Μιλούσαν άφοβα και ειλικρινά και γι' αυτό τα λόγια τους άπηχούσαν τις γνώμες χιλιάδων φαντάρων του μοναρχοφασιστικού στρατού.

Η προπαγάνδα και ή τρομοκρατία δημιούργησαν μιά κατάσταση αδράνειας μέσα στις γραμμές των φαντάρων. Φοβούνται και σιωπούν. Δεν πολεμούν με εστέ και πετούν τα όπλα. Έπικρατεί μέσα τους μιά σχετική ψυχολογική ισοροπία μεταξύ της τρομοκρατίας και του εκδυσισμού για να πολεμήσουν και της δημοκρατικής τους συνείδησης που τους αποστρέφει από το χύσιμο αδελφικού αίματος και τους καλεί στο βουνό. Μά τούτη ή κατάσταση δεν είναι στάσιμη. Οι επιτυχίες του Δ.Σ. και ή ολόπλευρη κρίση μέσα στο μοναρχοφασιστικό στρατόπεδο αλλάζουν τον συσχετισμό των ψυχολογικών τούτων τάσεων. Το σύνθημα τώδωσαν ήδη οι εργάτες της σκλάβας Ελλάδας με την μαχητική τους απεργιακή κίνηση. Οι εργάτες τούτοι έσπασαν ως ένα σημείο τον θραχνά της τρομοκρατίας και σήκωσαν το κεφάλι τους απαιτώντας τα δίκια τους.

Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Έτσι παράλληλα άρχισαν να κινούνται και οι φαντάροι, ειδικά κείνοι που νοιώθουν τα κτυπήματα του Δ.Σ. στο Γράμμα Πρώτο χαρακτηριστικό είναι ή απόγνωση π' άρχισαν να εκδηλώνουν στα γράμματα τους. «Έδω είναι κόλαση» γράφουν και προσθέτουν οπιά τολμηροί. «Και γιατί πολεμούμε; Κι' ακολουθούν οι άδρόες στάσεις πούγιναν στη 43 Ταξιαρχία της 9 Μεραρχίας και στις 61 και 73 Ταξιαρχίες της 15 Μεραρχίας».

Τούτες οι εξελίξεις μέσα στον ψυχολογικό κόσμο των φαντάρων, είναι τραγικές. Αν σήμερα στον καιρό της επίθεσης των μοναρχοφασιστών υπάρχουν αυτόματοι φαντάροι και οι αιχμαλώτοι άνερχονται σε εκατοντάδες τότες τι θα συμβεί όταν θα περάσουμε στο σταδιο κείνο που σπασμένος πιά όλότελο ο μοναρχοφασισμός πάνω στον δρόμο του Γράμμου θα δεχτεί την εξόρμηση του Δ.Σ.; Τότες δλάκερο το μοναρχοφασιστικό κατασκευασμα θα γκρεμιστεί σαν χάρτινος πύργος όπως και είναι και καμιά δύναμη δεν θα μπορεί να το στηρίξει τούτη την φορά. Οι Άμερικάνικες δυνάμεις πάνω στις άποίες ποντάρουν σαν τα ναυαγιστικά τους δεν θα προφτάσουν να ξεμπαρκάρουν στην Ελλάδα, αν φυσικά ξεκινήσουν.

Και τούτο γιατί ή κατακάλυψη τους θάνατι σαν δουνήσιος χείμαρρος που δεν συγκρατιέται.

Θυμάμαι καλά την κατάπληξη μου όταν ένα πρωινό είδα σ' ένα τμήμα που ήγαγα τους μαχητές να πλένουν τα δόντια τους με Κολυπό.

«Συαγινίστρια, από τα λάφυρα πήρατε τις δοντόπαστες λέω σε μιά αντάρτισσα;» Όχι τις γορφαίμε από την πόλη, μού άπαντά. «Εμείνα με το στόμα ανοιχτό. Ζήτησα εξηγήσεις και τις πήρα. Είχαν τις τακτικές τους έσπαφές με την γειτονική πόλη, ένα ισχυρότατο φρουριο του έχθρου και ψώμνιζαν απ' εκεί ότι ήθελαν. Οι παραγγελίες έκτελούνταν τ' αργότερο σε 3 μέρες».

Ένας μούπε πως μόλις κείνο το πρωί πήρε το ρολόι του πούχε στείλει για επιδιόρθωση πριν λίγες μέρες.

Τούτη ή έπαφή του Δ. Στρατού με τις πόλεις, παρά τα αυστηρότατα μέτρα των μοναρχοφασιστών που κατάστησαν τις πόλεις στρατόπεδα συγκέντρωσης σ' όλη τους την έννοια, είναι χαρακτηριστικό της σύνδεσης του Δ.Σ. με το λαό και της αγάπης που απολαμβάνει.

Η τόσο επιτυχημένη δράση των ελεύθερων σκοπευτών και των σαμποταριστών που κτυπούν τον

μοναρχοφασισμό μέσα στις φυλές του, όφείλεται σ' ένα μεγάλο θαύμα στην λαϊκή υποστήριξη που έχουν. Ο λαός όχι μονάχα τους κρύβει στα σπίτια του μά τους βοηθά και έμπρακτα στη δράση τους.

Θυμάμαι καλά το άκόλουθο έπεισόδιο, αρκετά χαρακτηριστικό του λαϊκού χαρακτήρα του Δ. Στρατού. Την 30 του Ιούνη άκούθησα ένα τμήμα που θα χτυπούσε το Διδυμότειχο με πυροδόλο. Φτάσαμε κοντά στις 7 το βράδυ στο Μαυροβούνι πούναι 4 χιλιάδες έξω απ' την πόλη. Τούτο το χωριό ελέγχεται το περισσότερο καιρό από τον έχθρο. Άφησα την ομάδα του πυροβολικού που πήγε να πάρει θέσεις πάνω στο ύψωμα και τράβηξα προς το χωριό. Στο δρόμο μιά γυναίκα με δυο παιδιά που μόλις με είδαν διάστηκαν να με περάσουν. Τους είπα να σταματήσουν και τους εξήγησα πως είμαι του Δημοκρατικού Στρατού. Σταμάτησαν μά δεν μού μιλούσαν. Κείνη τη στιγμή με προσπέρασε ένας αντάρτης με το άλογο και μού φώναξε: «Για σου συναγωνιστή». Έσπασε ο πάγος. Με άγκάλιασε και με φίλησε ή γυναίκα και τα μάτια της γιόμισαν δάκρυσαν. Οι Μπουραντάδες παιδί μου, μούπε, «μας ξεγελούν κάποιες λέγοντάς μας πως είναι αντάρτες και γι' αυτό φοβόμαστε».

Στο μεταξύ συγκεντρώθηκαν τριγύρω μου κι' άλλοι πολλοί, γέροι οι παραπάνω και γρηές, και με ρωτούσαν ποτε θ' ανίκησουμε. «Κάθε νύχτα ανάθε το καντύλι παιδί μου και παρακαλώ την Έλεούσα να νικήσετε» μούπε μιά γρηούλλα.

Ήτανε στ' αλήθεια συγκινητική ή σκηνή. Έδω βρισκόταν ο Λαός της σκλάβας Ελλάδας που ζούσε με τ' όνειρο του ξεσκλαβωμού του. «Είδες πουθενά το γυιό μου τον Θωμά πούναι και καπετάνιος;» μού φώναξε μιά γρηούλλα που μόλις έφτασε τρέχοντας. «Τόν είδα και είναι καλά» της απάντησα. Το ψέμα έδω είχε θαυματουργικές ικανότητες. Όλοι τώρα πιά ρωτούσαν για τους αντάρτες τους. Είχε αρκετά παλληκαριά στο βουνό το χωριό, όσα φυσικά δεν πιάστηκαν.

Κείνη τη νύχτα μας άκολούθησαν στο βουνό 5 νέοι και 4 οικογένειες αντάρτων με τα παιδιά τους. Φοβόντουσαν τα αντίποινα των Μπουραντάδων την άλλη μέρα.

Κι' ο Δ.Σ. προσφέρει καταφύγια σ' όλες τούτες τις κατατρεγμένες οικογένειες. Μέσα στον Ιούνη πέρασαν πάνω από 1000 άτομα στις Λευτερες περιοχές του Έθρου. Δεν είναι φυσικά εύκολο πράγμα να πάρει ένας τ' άμαξι του και να τραβήξει στην Λευτερη Ελλάδα. Πρέπει να περιμένει την κατάλληλη στιγμή που προσφέρεται όταν τμήμα του Δ.Σ. κάνει επίθεση στη περιοχή. Τότες σαν πάρουν το σύνθημα οι οικογένειες που θέλουν να φύγουν, σπιδάζουν διαστικά στ' άμαξι τους ότι μπορέσουν και τραβούν μέσα από τα μονοπάτια με αντάρτικη συνοδεία στη Λευτερη, Δημοκρατική Ελλάδα.

Συνάντησα πολλά τέτοια καρβάνια να διασχίζουν τα δάση. «Από που έρχεστε και που πάτε» ρώτησα μιά μέρα κάμποσους πούκατσαν να ξεποστάσουν κοντά σ' ένα ποτάμι. Κι' έτσι έτοιμολόγα πήρα την απάντηση μου από ένα γέρο. «Ερχόμαστε από το φασισμό και πάμε στη Δημοκρατία» μούπε. Κι' ένας άλλος πρόσθεσε. «Πάμε να πολεμήσουμε και μες με τα παιδιά μας το φασισμό».

Πήγαιναν να έγκατασταθούν σ' ένα γειτονικό χωριό που τόχαν εκκενώσει οι μοναρχοφασίστες. Κι' όταν τους είδα αργότερα δούλευαν στο θέρισμα και τ' άλώνισμα για τον Δ.Σ. Βοηθούσαν και τούτοι τον άγώνα της λευτεριάς και ή συμβολή τους ήταν εξίσου μεγάλη όπως των μαχητών.

«Οι αντάρται δεν είναι μόνον εις τα βουνά. Είναι και εις τας πόλεις είναι πλησιον μας, όλόγυρα μας, παντού μέσα εις το σπιτι μας» είχε πει στις 20 τ' Απριλη ο Βασιλιάς Παύλος στη Λαμία. Καλλίτερη ρεκλάμα δεν μπορούσε να κάνει ο μοναρχοφασισμός στο Δ.Σ.

Και βέβαια Άμερικανόδουλοι ποδογλύφτες ο έχθρος βρίσκεται παντού, έγινε σκιά σας. Βρίσκεται παντού γιατί έχθρος σας είναι ολάκερος ο Λαός. Και τούτος ο έχθρος τότε μονάχα θα έξοντωθεί όταν θ' αφανιστεί ολάκερος ο Έλληνικός Λαός. όταν κάψετε και σφάζετε ολάκερη την Ελλάδα και την φυλή μας.

Μά δεν θα προφτάσετε να το κάνετε, γιατί ο λαός θα μιλήσει και τίποτα δεν σας σώζει πιά από την όργη του.

ν ανεργία. ερες περιοχές της αληθεί με βίαιους. Ιμπεριαλιστές, ή τών εργατών, ήχοι εργατές. Αύ- «υποτίθεται» ότι ζωή τις οικόγέ- ναι πολυμελείς— εργούν ένα μικρό τελείως ανεπαρ- ιώντας πρωτόγο- υ χαμηλώνουν το ραγωγής. Σχεδόν ται από την κακή ναση διακυβέρ- βαρειούς φόρους. ΙΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟ- πηγάζει από την που δώσαμε πιο λύτερη δυστυχία σ' ολάκερη τη γονός ότι οι νέες χ χρόνια πρέπει ψωμί τους. Δεν σημαίνει «νεο- α 7 και 8 χρόνια ι μικροί άνδρες ές υπεύθυνοι για τους. Κατά την δώ είδαμε αυτά α—χωρίς παπού- κη—να επίτηρουν κπεριελιστών για μεροκάματο 10— ήμερα. Η κυριώ- η είναι τσαά και

ιδι έχει κάποια η ζωή του σαν έρ μεροκάματο 15— 13—14 ώρες δου ι. Είδαμε τέτοιες θεριστών με μο- ο στο χέρι τους αϊκες με τα παι- ι στην μέση να γκλόπ του «Μεσ του της δουλειάς. κτή την εξάπλω- μίζουν τους τό- των πρωτόγονων, πελή σπίτια της κείας.

ΚΑΤΣΑΜΠΙΑ
Κυριακή θα συ- υπώσεις της απο-

κίνδυνος για τον οποίο βουλεύει ο Μάρκος είναι η κορωνίδα της μοναρχοφασιστικής καμπάνιας. Μπορεί όμως να έχει θετικά αποτελέσματα τούτη η προπαγάνδα όταν συνοδεύεται από μια χειροπιαστή πραγματικότητα που να ανασκευάζει όλα και που δακτυλοδεικνύει τους αληθινούς σφαγιαστές, τους αληθινούς ζεπουλητές της Ελλάδας. Βλέπει ο λαός τις εκατοντάδες και τις χιλιάδες που σέρνονται καθημερινά στις φυλακές και στους τόπους εκτέλεσης. Βλέπει το αίμα να χύνεται άδικα. Βλέπει τα παιδιά που δέχον σώθηκαν από τα νύχια των σλαύων να περιφέρονται ρακένδυτα μέσα στους δρόμους και να ζητιανεύουν από σπίτι σε σπίτι. Βλέπει τις προτάσεις του Μάρκου για ειρήνη όσο κι αν τις διαστρεβλώνει η Αθήνα και βλέπει και τις απαντήσεις του Σοφούλη και τις διαποριές που ξεφορτώνουν με τους τόνους την φωτιά και το σίδερο. Βλέπει επίσης και τους τσακωμούς και τις φαγωμάρες της μοναρχοφασιστικής σπείρας με πάνω απ' όλα νοιάζει όλο το βάρος της Αμερικάνικης κατοχής σε μορφή μεροκάματου πεινας. Το έλλειμμα των 2 τρισεκατομμυρίων δραχμών του προϋπολογισμού και τα έξοδα του πολέμου για τους Αμερικάνους είναι ο λαός που τα πληρώνει. Έτσι η πλουτοκρατική ολιγαρχία ξεφαντώνει μέσα στο Κολωνάκι, η πείνα και η εξαθλίωση μαστίζουν τις εργαζόμενες τάξεις που το μεροκάματο τους μόλις ανέρχεται στα 20% των αναγκών τους. Οι αγρότες βρίσκονται σε τραγικότερη άκομα κατάσταση. Κείνοι που δεν ξεκληρίστηκαν σπρώχνονται προς την ολοκληρωτική καταστροφή. Τους ολόχρονους κόπους τους τους κλέβουν προσφέροντας τους τη μισή σχεδόν τιμή του κόστους παραγωγής. Κι' όλα αυτά για να πληρωθεί ο πόλεμος των Αμερικάνων. Είναι για όλα αυτά υπεύθυνος ο Μάρκος.

Μα η μοναρχοφασιστική προπαγάνδα σαν κύριο στόχο έχει την εξωτερική αγορά. Το εσωτερικό μέτωπο το έχει ήδη χαμένο και γι' αυτό θεωρεί πιότερο αποτελεσματικό τον δούρδουλα σε τούτο τον τομέα.

Η διεθνής κοινή γνώμη όμως θέλει δουλεμα, ειδικά οι Άγγλοι Αμερικάνοι, που δεν θα πρέπει να ανησυχούν τις κυβερνήσεις τους στην εκτέλεση του «θεάρεστου» έργου τους.

Έκτος από το γενικό χοντροκομμένο τροπάρι του κομμουνιστικού παμπούλα, που απειλεί την «τιμή και την ανεξαρτησία της Ελλάδας» και δίδει με τους τόνους το πολεμικό υλικό στην Ελλάδα—θάβηλα όλους τούτους τους καλοθελητές να δουν τα δπλα με τα οποία μάχονται οι αντίπαροι—η Αμερικανοκίνητη προπαγάνδα πιάστηκε τελευταία από το τροπάρι του «παιδομαζώματος». «Οι συμμορίτες αρπάζουν τα δρέφη μέσα από τις αγκάλες των μητέρων τους δια να τα έκλαβίσουν», φωνάζουν οι γλυκοίμοι της Αθήνας σ' όλησ διαπασών. Και ο διεθνής κίτρινος τύπος άκομπανιάρει τις οίμωγές αυτές με πύρινα άρθρα. Το ζήτημα μάλιστα έφτασε σε τέτοιο σημείο που δεν ντράπηκαν οι Τρούμαν και Μπέβιν και απέστειλαν διακοινώσεις προς τις κυβερνήσεις των λαϊκών δημοκρατιών ζητώντας την επιστροφή των παιδιών στον Τσαλδάρη.

Είναι για ν' άπορεί κανένας πραγματικά για την κατάντια και την ζετοιπασία των υπερασπιστών του «Δυτικο-Ευρωπαϊκού πολιτισμού». Μιλούν για παιδομαζώματα των ανταρτών όταν στους δρόμους της Λευκίμης και της Ζέρμας το αίμα δεν ξέρανε ακόμα. Ρώτησαν τα παιδιά και τις μανάδες τους τί λένε για όλα αυτά προτού αρχίσουν τους ύπουλους κλάθμηρισμούς; Νιάστηκαν

ραντάδες όπως ο γυιός της Μυροφόρας, αλλά πάλι δεν μπορώ να τ' άφησω».

Συνάντησα επίσης και μητέρες πουχαν στείλει τα παιδιά τους στις Λαϊκές Δημοκρατίες. Ήταν όλες χαρούμενες γιατί πέρνουν τακτικά γράμματα και φωτογραφίες από τα παιδιά τους. Όταν τους είπα πως οι μπουραντάδες θέλουν να τα πάρουν άρχισαν να φωνάζουν και να τους δρίζουν.

«Τού Μήτρου μου τούδελαν το μαχαίρι στο λαιμό οι άτιμοι, οι δολοφόνοι και θέλουν να μου τον άποτελειώσουν τώρα» μούπε η Ζωίτσα Κοκκίνεβα από την Κωννή.

Τί συγκεκριμένα στοιχεία άπαγωγών και έκσλαυισμού των παιδιών έχουν να προσφέρουν οι μοναρχοφασιστές; Όσοι ξένοι δημοσιογράφοι έπισκεφθηκαν τα παιδιά στις Λαϊκές Δημοκρατίες, όσο αντιδραστικοί κι αν ήταν δεν έγραψαν τίποτα που να συμφωνά με τους ισχυρισμούς του Τσαλδάρη και του Τρούμαν. Ο Κένεθ Μάθιους του Ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου, ο Μπίγκαρντ του «Νιού Γιόρκ Χέραλτ Τριπουν», η Ρούθ Κάφφ του «Τορόντο Στάρ» για να αναφέρω μονάχα όρισμένα ονόματα δεν συνάντησαν μέσα στα παιδιά ούτε ένα που να πάρθηκε με την δία από το χωριό του. Το ενάντιο άκουσαν φρικτές ιστορίες και διαπίστωσαν το γεγονός ότι τα παιδιά έκκενώθηκαν από την Ελλάδα για να σωθούν από την πείνα και τις δόμβες και άκόμα εκεί πούναί παρακολουθούν Έλληνικά μαθήματα, που δεν τάχαν στο χωριό τους.

Όλες τούτεσκι ψευτιές και οι ολότελα ξεφτισμένες μέθοδες προπαγάνδας του μοναρχοφασισμού μονάχα μερικούς έθελουφλουόντες μπορούν να παρσούρουν. Άπέναντι σε τούτη τη Γκαϊμπελική Ελλάδα στέκεται η Ελλάδα η Λαϊκή, η πραγματική Ελλάδα του μέλλοντος.

«Ο Δ.Σ. άνιξε σχολεία στα χωριά της Τούρκικης μειονότητας

έμπόριο. Το κενό τούτο προσπαθεί να το πληρώσει ο Δ.Σ. παραχωρώντας στους αγρότες την σπορά τους, τα φάρμακά και ό,τι άλλο μπορεί.

Στην περιοχή Κομοτινής άνοιξε ο Δ.Σ. Λαϊκό Νοσοκομείο και παραχωρεί το γιατρό του και φάρμακα.

Ένα από τα κυριώτερα θέματα που άπασχολούν πάντα τις συνεδριάσεις των Λαϊκών Συμβουλίων είναι η συμβολή του λαού στον άγώνα. Το κάθε χωριό το θεωρεί τιμή του να προσφέρει παραπάνω από τα άλλα στο Δ. Στρατό.

Είμουνα στο γραφείο του Έπαρχιακού Συμβουλίου του Εύρου όταν κατέφθασε αντιπροσωπεία από χωριά της περιοχής. Μέσα στα άλλα ανάφεραν ότι τα χωριά τους θα δουλεύαν 5 μέρες για το Δ.Σ. Και μέσα στα χωριά ήταν και το Τούρκικο χωριό Μπουμπλάρ.

Τους ρώτησα πως βλέπει ο λαός τον άγώνα του Δ.Σ.

«Ο Δ.Σ. είναι δικός μας και άγωνίζεται για μας» μούπε ο Κώστας Γρυπούδης. «Ξέρουμε πως πρέπει να δουλέψουμε όλα μας για να λθεί η νίκη πιο γρήγορα». «Κείνο που κάνουμε μεϊς δεν είναι τίποτα μπροστά σε κείνο που κάνουν τα παλληκάρια μας στο Γράμμα» πρόσπεσε ένας άλλος.

Τέτοιος είναι ο λαός μας στη Λευτέρη Ελλάδα. Τα έμπόδια είναι θουνά μπροστά του μα η σκέψη του δεν ξεκολλάει από τον Γράμμα, από τον άγώνα του στρατού του. Και τούτο γιατί ξέρει τι σημαίνει γι' αυτόν η νίκη του Δ.Σ. Η Λαϊκή Δημοκρατία πούτην βλέπει σήμερα στην έμβρυώδικη της μορφή είναι το όνειρο του. Και ξέρει επίσης τι πάει να πεί αν νικηθεί ο στρατός του. Τόν μοναρχοφασισμό τον γνώρισε από κοντά κι' αυτό είναι φρικτό. Κι' όταν πια όριμάσει μέσα σ' ένα λαό η θέληση του να ζήσει λεύτερος τίποτε δεν μπορεί να τον σταματήσει από του να φέρε την λευτεριά του. Κι' ο Έλληνικός λαός πήρε την άπόφασή του.

κουγας θα γενει για την όμορφιά σου μέσ' τον μαχαλά σου.

Τα μάτια γαλανά. Τα χείλια της φωτιά. Κύματα ξανθών μαλιών κυλούν σαν καταρράκτες στους ώμους της που λές πως ελάξευσε άρτίστας μερακλής. Προχωρά με βήματα λικνιστικά. Ένα άδιόρατο χαμόγελο φωτίζει τα χείλια της που δείχνει πως συγκατατίθεται να έγκρινει τη ζωή έτσι ώραία που την έφτιασε ο Ύψιστος. Όσο για τον άρχοντα είναι μπλαζές. Μια άσπρη μαντήλα κρέμεται απ' το τσεπάκι του σκούρου σακκακιού του και στον λαιμό του φαντάζει μια νεανική γραβάτα. Πως λέγεται; Παιός είναι; Σίγουρα κάποια μεγάλη δόξα της έποχής μας αντιπροσωπεί η έκλαμπρότητά του, γιατί η πανηγυρική εμφάνισή του προκαλεί βαθύτατην αίσθηση όλουθε. Σπεύδουν μόλις τον βλέπουν τα γκαρσόνια. Τσακίζεται ο μάιτρ, φουσκώνουν μέχρι σκασίματος τα μάγουλα της τζάς.

—Άπό δώ, παρακαλώ.
Υποκλίσεις δαθυδέβαστες. Στρώνεται ο άρχοντας. Μαζί του στρώνεται η γοητεία. Είναι —μα το θεό, δηλαδή—ένα ζευγάρι που μπορεί να το καμαρώνεις ώρες και να μην το χορταίνεις. Ο πλούτος και η όμορφιά σ' ένα υπέροχο ντουέτο, μια σωστή παιδαίωση της αισθητικής. Εκείνος τόν έχει τόν άσικη. Εκείνη έχει... όλα τ' άλλα. Ο λαός μας έχει χαρακτηρίσει τους ανθρώπους της κατηγορίας του δοσιλόλους κι' ο έκλαμπρότατός μας φέρνει τόν τίτλο με ύπερηφάνεια.

—Πώς τόν λένε;
—Δέν τόν ξέρετε; ο κ. Καρχαρίας. Μέγας δοσίλογος.
—Και δέν είναι φυλακή;
—Για όνομα της Παναγίας!

Το κράτος μας, άδελφοί, τούτη τη στιγμή είν' ένας κουρελής άξιοθρήνητος. Τι να του κάνει; Να πιάσει τόν άρχοντα; Να τόν φυλακίσει; Δυστυχώς τις φυλακές μας τις έχει γεμίσει ο λαός και χάρος δέν υπάρχει. Φρονίμως παιών, λοιπόν, το πάνσοφο μας κράτος, έκανε μια σκέψη πρακτική: «Ω λωποδύτη, τού είπε, την ώρα που η Ελλάς σφαζόταν απ' τους Γερμανούς, έσυ άγκάλιασες τους σφαγείς της και έπλούτισες. Άπό όσα, λοιπόν, έλωποδύτες, δώσε μου και μένα λίγα να μπαλώσω το τρύπιο πάντελονι του προϋπολογισμού μου. Δέν σε πιάνω. Δέν σε κυνηγώ. Αντίθετα σ' άφηνα να γυρνάς ελεύθερος να κλέβεις κι' άλλα, να διατηρείς τις γκαρσονιέρες σου, να γλέντας στα καμπαρέ, με συγκλονιστικές τσούλες ύπερπολυτελείας. Όμως δώσε μου και μένα κάτι. Έλέησε με, άρχιλωποδύταρε». Το κράτος μας είναι ζητιάνος.

Ενώσες, Στρώνεται λοιπόν ο έκλαμπρότατος κ. Καρχαρίας με την ξανθή του στο τραπέζι. Τρώει. Πίνει. Χορεύει. Την ταρατσώνει. Έρχεται στο τσακίρ-κέφι, βαράει μια κλωτσιά, τα σπάσει.

—Πόσα;
—Τρακόσες χιλιάδες.
—Πάρτα.
—Και κάτι για την ψυχή των πεθαμμένων σας.
—Τί είναι;
—Ο φόρος πολυτελείας.
Άνεβαίνει το αίμα στο κεφάλι του. Τρέμει ολόκληρος.
—Άισχος! Δέν είναι κράτος αυτό! Δέν είναι κράτος.

«Ω έκλαμπρότατε, είναι η μόνη φορά που ταπεινά θα συμφωνήσω με τη γνώμη σου. Δέν είναι κράτος αυτό. Είναι ένας από τους μύριους ύποτακτικούς σου. Δέν είναι κράτος αυτό, άφού δέν σε κρέμασε άκόμα».

ΠΟΔΙΝΕΣ
άπο καθαρό καουτσούκ.
Άνδρικές διπλόσολες & Γυναικείες.
Β.Α.Ρ.Λ.Α.Α.Μ Λήδρας 138.